PP lwn. TAN YEAN SIANG & SATU LAGI A

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, MUAR
MUHAMMAD JAMIL HUSSIN PK
[PERBICARAAN JENAYAH NO: 45B-07-09-2014]
8 NOVEMBER 2016 B

UNDANG-UNDANG JENAYAH: *Kanun Keseksaan – Seksyen 302 – Membunuh hingga menyebabkan kematian – Kematian kanak-kanak jagaan di pusat asuhan – Sama ada elemen-elemen kesalahan berjaya dibuktikan – Sama ada si mati meninggal dunia – Sama ada kematian si mati disebabkan oleh perbuatan tertuduh-tertuduh – Sama ada perbuatan tertuduh-tertuduh yang menyebabkan kematian si mati dilakukan bawah mana-mana cabang s. 300(a), (b), (c) atau (d) Kanun Keseksaan dengan niat atau pengetahuan – Sama ada pihak pendakwaan berjaya membuktikan kes prima facie* C

UNDANG-UNDANG JENAYAH: *Niat bersama – Kanun Keseksaan, s. 34 – Tertuduh-tertuduh dituduh membunuh hingga menyebabkan kematian di bawah s. 302 Kanun Keseksaan – Kematian kanak-kanak jagaan di pusat asuhan – Sama ada tertuduh-tertuduh mempunyai niat bersama – Sama ada terdapat perancangan awal antara tertuduh-tertuduh untuk melakukan kesalahan di bawah s. 302 Kanun Keseksaan – Sama ada elemen niat bersama berjaya dibuktikan* D

KETERANGAN: *Saksi – Saksi kanak-kanak – Keterangan lisan saksi kanak-kanak dalam Bahasa Mandarin dirakam melalui rakaman video – Rakaman video dipindah dalam cakera padat berserta transkrip dalam Bahasa Malaysia – Sama ada transkrip bahasa asal perlu disertakan – Sama ada rakaman video dan transkrip Bahasa Malaysia boleh diterima masuk – Sama ada memenuhi kehendak s. 6 Akta Keterangan Saksi Kanak-Kanak 2007* E F

Tertuduh pertama dan kedua dipertuduh di bawah s. 302 Kanun Keseksaan ('Kanun') dibaca bersama-sama s. 34 Kanun yang sama, atas kesalahan membunuh hingga menyebabkan kematian seorang kanak-kanak ('si mati') yang dijaga di pusat asuhan mereka. Bedah siasat mendedahkan bahawa si mati meninggal dunia akibat kecederaan pendarahan di kepala yang disebabkan oleh trauma. Pihak pendakwaan mengemukakan keterangan lisan saksi kanak-kanak berumur empat tahun iaitu kakak si mati yang turut dijaga oleh kedua-dua tertuduh. Keterangan lisan tersebut dalam Bahasa Mandarin ('bahasa asal') dan dirakam melalui rakaman video. Rakaman video ini kemudian dipindahkan dalam bentuk cakera padat ('P21') berserta dengan transkrip dalam Bahasa Malaysia ('P22'). Kedua-dua tertuduh menghujahkan bahawa P21 dan P22 tidak boleh diterima masuk kerana transkrip bahasa asal tidak disertakan dan ini tidak memenuhi kehendak s. 6 Akta Keterangan Saksi Kanak-Kanak 2007 ('Akta'). Sebaliknya, pihak pendakwaan mendalihkan bahawa P21 dan P22 boleh diterima masuk walaupun transkrip bahasa asal tidak disertakan kerana perkataan 'shall' dalam s. 6(2) Akta boleh bermaksud 'may'. Isu-isu berbangkit untuk diputuskan oleh mahkamah adalah (i) sama ada P21 dan P22 boleh diterima masuk sebagai keterangan; G H I

A (ii) sama ada pihak pendakwaan berjaya membuktikan elemen kesalahan s. 302 Kanun; dan (iii) sama ada pihak pendakwaan berjaya membuktikan niat bersama di bawah s. 34 Kanun.

Diputuskan (melepaskan dan membebaskan tertuduh pertama dan kedua tanpa memanggil mereka membela diri):

B

(1) Perkataan yang digunakan dalam s. 6(2) Akta adalah '… shall not be admitted unless …'. Perkataan 'shall' bersifat mandatori dan bukan bermaksud 'may'. Ini kerana selepas perkataan '… shall not be admitted …', terdapat perkataan 'unless'. Perkataan 'unless' merujuk pada dua syarat yang dinyatakan dalam sub-s. 2(a) dan (b) iaitu rakaman video tersebut mesti disertakan bersama-sama (a) transkrip bahasa asal yang digunakan dalam rakaman video; dan (b) terjemahan transkrip jika bahasa asal yang digunakan dalam rakaman video adalah selain bahasa kebangsaan. Dua syarat ini mesti dipenuhi terlebih dahulu sebelum rakaman video boleh diterima masuk sebagai keterangan dalam pemeriksaan utama saksi kanak-kanak tersebut. Pihak pendakwaan memenuhi (b) tetapi gagal memenuhi (a). Oleh itu, P21 dan P22 tidak boleh diterima masuk sebagai keterangan dalam pemeriksaan utama saksi kanak-kanak tersebut. (perenggan 22, 23, 25 & 26)

C

D

E

(2) Bagi pertuduhan di bawah s. 302 Kanun, pihak pendakwaan perlu membuktikan (i) si mati telah meninggal dunia ('elemen pertama'); (ii) kematian si mati disebabkan oleh perbuatan kedua-dua tertuduh ('elemen kedua'); dan (iii) perbuatan kedua-dua tertuduh yang menyebabkan kematian si mati dilakukan di bawah mana-mana cabang s. 300(a), (b), (c) atau (d) Kanun dengan niat atau pengetahuan ('elemen ketiga'). Elemen pertama sememangnya tidak dipertikaikan. Untuk membuktikan elemen kedua, pihak pendakwaan mengguna pakai keterangan ikut keadaan. Namun begitu, pihak pendakwaan gagal membuktikan elemen kedua kerana (i) tiada keterangan yang menunjukkan bila dan bagaimana kecederaan pada si mati berlaku; dan (ii) tiada keterangan untuk menunjukkan siapa antara kedua-dua tertuduh yang hadir semasa berlaku kecederaan pada si mati. Memandangkan pihak pendakwaan gagal membuktikan elemen kedua, elemen ketiga tidak disentuh. (perenggan 28, 30, 31, 32 & 34)

F

G

H

(3) Bagi membuktikan wujud niat bersama antara tertuduh pertama dan kedua di bawah s. 34 Kanun, pihak pendakwaan perlu membuktikan terdapat perancangan awal antara mereka untuk melakukan kesalahan yang dipertuduhkan. Ini gagal dilakukan oleh pihak pendakwaan. Selain fakta kedua-dua tertuduh tinggal di pusat asuhan tersebut dan mengasuh kanak-kanak, tiada hal keadaan yang membangkitkan inferens wujudnya niat bersama antara tertuduh pertama dan kedua untuk melakukan kesalahan yang dipertuduhkan. (perenggan 33)

I

(4) Pihak pendakwaan gagal membuktikan satu kes *prima facie* terhadap kedua-dua tertuduh bagi kesalahan yang dipertuduh. Tidak selamat untuk memanggil tertuduh pertama dan kedua membela diri atas pertuduhan. (perenggan 35)

Kes-kes yang dirujuk:
Chong Teng v. PP [1960] 1 LNS 14 HC ***(dirujuk)***
PP v. Lin Lian Chen [1992] 4 CLJ 2086; [1992] 1 CLJ (Rep) 285 SC ***(dirujuk)***
PP v. Mohd Radzi Abu Bakar [2006] 1 CLJ 457 FC ***(dirujuk)***
Wan Yurillhami Wan Yaacob & Anor v. PP [2010] 1 CLJ 17 FC ***(dirujuk)***

Perundangan yang dirujuk:
Courts of Judicature Act 1964, s. 18(2)(a)(ii)
Criminal Procedure Code, ss. 115, 180(1), (4)
Evidence Act 1950, s. 26(1)
Evidence of Child Witness Act 2007, ss. 2, 6(2)(a), (b)
Penal Code, ss. 34, 300(a), (b), (c), (d), 302, 304(a)

Bagi pihak pendakwa raya - Rasyidah Murni Adzmi; TPR
Bagi pihak tertuduh pertama & kedua - Gobind Singh Deo & Mohd Haijan Omar; T/n Gobind Singh Deo & Co

Dilaporkan oleh Najib Tamby

PENGHAKIMAN

Muhammad Jamil Hussin PK:

[1] Tan Yean Siang (tertuduh pertama) dan Tan Kok Shoo (tertuduh kedua) telah dituduh dengan pertuduhan berikut:

> Bahawa kamu pada di antara 16.4.2014 jam lebih kurang 4.30 petang hingga 18.4.2014 jam 7.04 pagi di rumah No. 17, Jalan Omri, di dalam daerah Muar, di dalam negeri Johor Darul Ta'zim, telah melakukan kesalahan bunuh hingga menyebabkan kematian xxx (NO. MYKID: xxx) dan oleh yang demikian kamu telah melakukan satu kesalahan yang boleh dihukum dibawah seksyen 302 Kanun Keseksaan dan dibaca dibawah seksyen 34 Akta yang sama.

[2] Setelah pertuduhan dibaca dan diterangkan, tertuduh pertama dan tertuduh kedua membuat pengakuan tidak bersalah dan minta dibicarakan.

[3] Hakim terdahulu telah mendengar dan merekodkan keterangan 11 orang saksi pendakwaan. Timbalan Pendakwa Raya (TPR) dan peguam bela tertuduh pertama dan tertuduh kedua (peguam bela) tidak mempunyai apa-apa bantahan untuk saya meneruskan prosiding perbicaraan jenayah ini daripada peringkat yang hakim terdahulu itu berhenti. Di hadapan saya, peguam bela menyambung pemeriksaan balas ke atas SP10 dan diperiksa semula oleh TPR dan pendakwaan memanggil seramai dua orang lagi saksi sebelum menutup kes mereka. Saya bertindak menurut peruntukan s. 18(2)(a)(ii) Akta Mahkamah Kehakiman 1964 iaitu atas keterangan yang

A sebahagiannya direkodkan oleh hakim terdahulu dan sebahagiannya direkodkan oleh saya sendiri. Seperti yang dimaklumkan oleh TPR dan peguam bela, mereka tidak berhasrat untuk memanggil semula mana-mana saksi pendakwaan yang telah memberi keterangan di hadapan hakim terdahulu.

B **[4]** Keterangan yang dikemukakan oleh pendakwaan bolehlah diringkaskan seperti berikut:

(a) Tertuduh pertama dan tertuduh kedua menjalankan sebuah pusat asuhan untuk mengasuh kanak-kanak.

C (b) Kuek Hwet Nak (SP2) telah menghantar anaknya, xxx (si mati) ke pusat asuhan tersebut untuk dijaga oleh tertuduh pertama dan tertuduh kedua selama enam hari dari 13 April 2014 hingga 18 April 2014 kerana beliau perlu pergi ke Taiwan pada 14 April 2014.

(c) SP2 kembali semula ke Malaysia dari Taiwan pada 18 April 2014. D Dalam perjalanan ke Batu Pahat, SP2 mendapat panggilan telefon daripada kakak ipar beliau, Silver Lim Sok Hui (SP7) memberitahu si mati telah dihantar ke Hospital Muar untuk diselamatkan. SP2 pergi ke Hospital Muar dan menelefon SP7 untuk mengetahui keadaan si mati, yang memberitahu si mati telah meninggal dunia. Di bilik mayat, SP2 E nampak ada banyak lebam pada badan si mati.

(d) Dr Emizam bin Mohamadon (SP5) pakar perubatan forensik Hospital Melaka telah melakukan satu bedah siasat ke atas mayat si mati di bilik bedah siasat Hospital Pakar Sultanah Fatimah Muar. Sebab kematian si mati adalah kecederaan pendarahan di kepala yang disebabkan oleh F trauma.

(e) Pengakuan salah tertuduh pertama yang dibuat kepada Majistret telah ditanda sebagai P17.

(f) Cakera padat (CD) rakaman keterangan lisan saksi kanak-kanak xxx, G kakak kepada si mati telah ditanda sebagai P21 dan transkripsi rakaman tersebut di dalam Bahasa Malaysia telah ditanda sebagai P22.

[5] Daripada prosiding yang telah direkodkan oleh hakim terdahulu, pengakuan salah (confession) tertuduh pertama yang direkodkan oleh Majistret Tuan Muhammad Hidayat bin Wahab (SP11) di bawah s. 26 Akta H Keterangan telah ditanda sebagai P17. Hakim terdahulu telah meminta peguam bela dan TPR berhujah berkenaan dengan isu kebolehterimaan dan kesukarelaan P17.

[6] Di hadapan saya, peguam bela dan TPR memaklumkan bahawa kedua-dua isu kebolehterimaan dan kesukarelaan P17 belum lagi dihujahkan I dan memohon untuk berhujah. Saya menarik perhatian peguam bela dan TPR bahawa s. 115 Kanun Tatacara Jenayah (KTJ) yang memberi kuasa kepada Majistret untuk merekodkan penyataan atau pengakuan salah yang dibuat

kepadanya telah dimansuhkan, maka tidak ada lagi peruntukan yang membolehkan Majistret merekodkan penyataan atau pengakuan salah manakala s. 26 Akta Keterangan adalah mengenai kebolehterimaan pengakuan salah tertuduh, sama ada ianya menjadi isu atau tidak.

[7] Peguam bela berhujah s. 115 KTJ yang membenarkan Majistret untuk merekodkan pengakuan salah telah dimansuhkan dan niat Parlimen apabila memansuhkan s. 115 KTJ dinyatakan dalam Hansard Parlimen. Justeru itu, menurut peguam bela, P17 tidak boleh diterima masuk di bawah s. 26 Akta Keterangan.

[8] TPR berhujah walaupun s. 115 KTJ telah dimansuhkan tetapi s. 26 Akta Keterangan masih lagi wujud. Seksyen 26 Akta Keterangan boleh berdiri dengan sendiri walaupun s. 115 KTJ telah dimansuhkan. Seksyen 26 Akta Keterangan memberi kuasa kepada Majistret untuk merekodkan pengakuan salah manakala s. 115 KTJ menyatakan prosedur pengambilan pengakuan salah oleh Majistret dan P17 boleh diterima masuk di bawah s. 26 Akta Keterangan walaupun tidak ada peruntukan spesifik mengenai prosedur merekodkan pengakuan salah.

[9] Saya telah menimbang hujahan peguam bela dan TPR serta meneliti autoriti-autoriti yang dirujuk, mengenai kebolehterimaan masuk P17 di bawah s. 26 Akta Keterangan iaitu pengakuan salah tertuduh pertama yang direkodkan oleh SP11.

[10] Seksyen 26(1) Akta Keterangan memperuntukkan:

> Tertakluk kepada apa-apa peruntukan nyata yang terkandung dalam mana-mana undang-undang bertulis, tiada pengakuan salah yang dibuat oleh mana-mana orang semasa dia berada dalam jagaan seorang pegawai polis boleh dibuktikan bagi menentang orang itu melainkan jika pengakuan salah itu dibuat di hadapan seorang Hakim Mahkamah Sesyen atau Majistret.

[11] Seksyen 26 Akta Keterangan adalah berkenaan dengan pengakuan salah yang dibuat oleh mana-mana orang semasa dia berada dalam jagaan seorang pegawai polis. Untuk membolehkan pengakuan salah tersebut diterima masuk, ia hendaklah dibuat di hadapan seorang Hakim Mahkamah Sesyen atau Majistret. Pengakuan salah yang dibuat kepada Majistret adalah juga boleh diterima masuk di bawah s. 26 Akta Keterangan. Pengambilan pengakuan salah oleh Majistret adalah menurut s. 115 KTJ yang memperuntukkan mana-mana Majistret boleh merekodkan mana-mana penyataan atau pengakuan salah yang dibuat kepadanya dan menyenaraikan cara-cara penyataan atau pengakuan salah itu direkodkan (*Chong Teng v. PP* [1960] 1 LNS 14; [1960] 1 MLJ 153).

[12] Di dalam kes *Chong Teng v. PP* Thomson CJ menyatakan:

> The last ground of appeal and the one which has caused us most concern is connected with the statement which the appellant made to a Magistrate the day after his arrest ...

A This statement amounted to a confession and by reason of section 26 of the Evidence Ordinance a confession made by a person while in custody is only admissible if it is made in the immediate presence of a Sessions Court President or a Magistrate. The taking of such confessions is governed by section 115 of the Criminal Procedure Code which provides that any Magistrate "may record any statement or confession made to
B him" and then goes on to lay down the manner in which such a statement or confession is to be recorded. In the case of *Nazir Ahmad v. King-Emperor* (1) it was held by the Privy Council in relation to section 164 of the Indian Code, which corresponds to our section 115, that quite apart from the provisions of section 26 of the Evidence Ordinance a statement in order to be admissible must be recorded strictly in accordance with the
C provisions of the Criminal Procedure Code.

[13] Kes *Chong Teng v. PP* diputuskan ketika s. 115 KTJ masih lagi berkuat kuasa. Kedudukan sekarang adalah s. 115 KTJ tidak lagi wujud. Seksyen 115 KTJ telah dimansuhkan pada tahun 2007 melalui Akta A1274. Niat
D Parlimen apabila memansuhkan s. 115 KTJ boleh dilihat dalam Penyata Rasmi Parlimen Dewan Rakyat Bil. 46 bertarikh 13 Julai 2006 yang menyatakan seperti berikut:

E … Fasal 16 bertujuan untuk memansuhkan seksyen 115. Setelah Jawatankuasa mendengar pandangan dan komen dari pihak mahkamah, Peguam Negara dan mempertimbangkan laporan Suruhanjaya PDRM mengenai tatacara rakaman pengakuan oleh seseorang Majistret, Jawatankuasa mencadangkan bahawa seksyen tersebut dimansuhkan sahaja. Ini adalah kerana Jawatankuasa berpendapat bahawa seorang Majistret bertugas untuk mendengar dan membicarakan kes dan beliau sepatutnya tidak dibebankan dengan tugas merakamkan pengakuan dari
F orang kena tangkap. Tambahan pula jika seorang Majistret itu kurang pengalaman untuk merakamkan suatu pengakuan dan sekiranya pengakuan yang dirakam itu dicabar di mahkamah, kredibiliti Majistret itu akan dipersoalkan oleh orang ramai.

[14] P17 direkodkan oleh SP11 pada 21 April 2014 iaitu selepas s. 115
G KTJ telah dimansuhkan. Selepas s. 115 KTJ dimansuhkan tidak ada lagi peruntukan yang membolehkan Majistret merekodkan penyataan atau pengakuan salah. Dengan lain-lain perkataan, Majistret tidak lagi mempunyai kuasa untuk merekodkan penyataan atau pengakuan salah. Justeru itu, P17 yang direkodkan oleh SP11 pada 21 April 2014 di mana
H s. 115 KTJ yang membolehkan Majistret merekodkan penyataan atau pengakuan salah telah pun dimansuhkan. Maka tidak ada lagi kuasa untuk Majistret merekodkan penyataan atau pengakuan salah. Dengan demikian saya memutuskan bahawa P17 pengakuan salah yang dibuat kepada Majistret (SP11) oleh tertuduh pertama tidak boleh diterima masuk di bawah s. 26 Akta Keterangan. Walau bagaimanapun, pengakuan salah yang dibuat di
I hadapan Hakim Mahkamah Sesyen atau Majistret masih boleh diterima masuk di bawah s. 26 Akta Keterangan.

[15] Keterangan lisan saksi kanak-kanak xxx berumur empat tahun iaitu kakak kepada si mati yang turut dijaga oleh tertuduh pertama dan tertuduh kedua di pusat asuhan tersebut yang ditemu bual oleh ASP Lee Chong Heng (SP10) dalam Bahasa Mandarin telah dirakamkan melalui rakaman video oleh Inspektor Nik Samsuriah binti Daud (SP12) menurut s. 6 Akta Keterangan Saksi Kanak-Kanak 2007 (Akta). Rakaman video keterangan lisan xxx telah dipindahkan ke dalam bentuk cakera padat (CD) ditanda sebagai P21. CD tersebut telah dimainkan di dalam mahkamah. SP12 telah menyediakan transkrip keterangan lisan xxx di dalam Bahasa Malaysia dan ditanda sebagai P22.

[16] Peguam bela dan TPR bersetuju CD tersebut ditanda sebagai P21 dan transkrip tersebut ditanda sebagai P22 tertakluk kepada hujahan kebolehterimaan masuk sebagai keterangan.

[17] Peguam bela berhujah P21 dan P22 tidak boleh diterima masuk kerana tidak memenuhi kehendak s. 6 Akta di mana transkrip (P22) tidak disertakan bersama dengan transkrip bahasa asal yang digunakan dalam rakaman video iaitu Bahasa Mandarin.

[18] TPR berhujah P21 boleh diterima masuk walaupun tiada transkrip dalam bahasa asal disertakan bersama. Begitu juga dengan P22. Perkataan 'shall' dalam s. 6(2) Akta boleh bermaksud 'may'. Ia adalah merujuk kepada 'procedural' dan bukannya 'evidential'. Isunya adalah keberatan (weight).

[19] Saya telah mendengar hujahan oleh peguam bela dan TPR. P21 dan P22 adalah tertakluk kepada hujahan kebolehterimaan masuk sebagai keterangan seperti yang dipersetujui oleh peguam bela dan TPR.

[20] Seksyen 6 Akta memperuntukkan:

> (1) Where a video recording of a child witness is given in evidence, such video recording shall be admitted as evidence of examination-in-chief of the child:
>
> Provided that the contents of the video recording shall be subject to the Evidence Act 1950 [Act 56].
>
> (2) A video recording under subsection (1) shall not be admitted unless:
>
> (a) accompanied by a transcript of the original language used in the video recording; and
>
> (b) accompanied by a translation of the transcript, if the language used in the video recording is other than the national language.
>
> (3) …
>
> (4) …
>
> (5) …

(6) …

(7) …

(8) …

[21] Taktif "video recording" dalam s. 2 Akta adalah:

> "video recording", in relation to a child witness, means a video recording of the oral evidence of the child witness, in the form of an interview conducted between a police officer and the child witness, expressed upon any format, made with a view to its admission as evidence of examination-in-chief of the child witness.

[22] Perkataan yang digunakan dalam sub-s. (2) adalah "shall not be admitted unless". Pada pendapat saya perkataan "shall" adalah bersifat "mandatory" dan bukan bermaksud "may" seperti yang dihujahkan oleh TPR. Ini adalah kerana selepas perkataan "shall not be admitted" terdapat perkataan "unless". Perkataan "unless" merujuk kepada keadaan di mana dua perkara seperti yang dinyatakan dalam sub-s. 2(a) dan (b) mesti dipenuhi terlebih dahulu sebelum sesuatu rakaman video boleh diterima masuk sebagai keterangan dalam pemeriksaan utama saksi kanak-kanak tersebut.

[23] Dua perkara tersebut adalah sesuatu rakaman video mesti;

(a) disertakan bersama transkrip bahasa asal yang digunakan dalam rakaman video; dan

(b) disertakan bersama terjemahan transkrip, jika bahasa asal yang digunakan dalam rakaman video adalah selain daripada bahasa kebangsaan.

[24] Di dalam kes ini, bahasa yang digunakan dalam rakaman video untuk merakam keterangan lisan saksi kanak-kanak xxx adalah Bahasa Mandarin. Terjemahan transkrip di dalam Bahasa Malaysia telah disediakan oleh SP12 dan ditanda sebagai P22 (tertakluk kepada hujahan kebolehterimaan masuk sebagai keterangan). Tetapi tidak ada transkrip dalam bahasa asal yang digunakan dalam rakaman video tersebut iaitu Bahasa Mandarin disertakan bersama dengan rakaman video (P21).

[25] Adalah jelas pendakwaan hanya memenuhi perkara (b) dalam sub-s. (2) iaitu terjemahan transkrip di dalam Bahasa Malaysia (P22) tetapi perkara (a) dalam sub-s. (2) iaitu transkrip dalam bahasa asal yang digunakan dalam rakaman video iaitu Bahasa Mandarin telah gagal dipenuhi oleh pendakwaan iaitu tidak disertakan bersama dengan rakaman video (P21).

[26] Justeru itu, saya memutuskan bahawa rakaman video yang merekodkan keterangan lisan saksi kanak-kanak xxx (P21) tidak boleh diterima masuk sebagai keterangan dalam pemeriksaan utama saksi kanak-kanak tersebut, begitu juga dengan transkrip dalam Bahasa Malaysia (P22).

[27] Saya telah meneliti semua keterangan yang dikemukakan oleh pendakwaan selain daripada P17, P21 dan P22 yang saya telah memutuskan tidak boleh diterima masuk sebagai keterangan. Saya telah menimbang dengan teliti hujahan bertulis peguam bela dan TPR serta meneliti autoriti-autoriti yang dirujuk. Saya telah mendengar klarifikasi daripada peguam bela. Seperti yang diperuntukkan oleh s. 180(1) KTJ dan memakai prinsip yang dinyatakan dalam kes *PP v. Mohd Radzi Abu Bakar* [2006] 1 CLJ 457, saya membuat penilaian maksimum ke atas semua keterangan yang dikemukakan oleh pendakwaan dalam menentukan sama ada pendakwaan telah membuktikan suatu kes *prima facie* terhadap tertuduh pertama dan tertuduh kedua bagi kesalahan yang dipertuduhkan sepertimana pertuduhan. Seksyen 180(4) KTJ memperuntukkan 'bagi maksud seksyen ini, suatu kes *prima facie* adalah dibuat terhadap tertuduh di mana pendakwa telah mengemukakan keterangan kukuh yang membuktikan setiap satu faktor (elemen) kesalahan yang jika tidak dipatahkan atau diterangkan akan mewajarkan suatu sabitan'.

[28] Bagi pertuduhan di bawah s. 302 Kanun Keseksaan pendakwaan perlu membuktikan tiga elemen kesalahan. Elemen pertama iaitu si mati telah mati adalah tidak dipertikaikan. SP5 yang melakukan satu bedah siasat ke atas mayat si mati pada 18 April 2014 jam lebih kurang 4.35 petang di bilik bedah siasat Hospital Pakar Sultanah Fatimah Muar menganggarkan tempoh kematian si mati dari masa bedah siasat adalah antara 8 hingga 12 jam paling kurang. Mayat si mati telah dicamkan oleh bapa si mati. SP2 (ibu si mati) turut mengecam si mati melalui gambar (P4 gambar 1 dan 2).

[29] Si mati mati akibat daripada kecederaan yang dialaminya. SP5 berpendapat sebab kematian si mati adalah kecederaan pendarahan di kepala yang disebabkan oleh trauma.

[30] Bagi membuktikan elemen kedua iaitu kematian si mati disebabkan oleh perbuatan tertuduh pertama dan tertuduh kedua, seperti yang dihujahkan oleh TPR pendakwaan memakai keterangan ikut keadaan. Pendakwaan terpaksa bergantung kepada keterangan ikut keadaan untuk membuktikan bahawa tertuduh pertama dan tertuduh kedua yang menyebabkan kecederaan tubuh kepada si mati yang mana kecederaan tersebut adalah seperti yang dinyatakan oleh SP5 di dalam keterangannya kerana tidak ada saksi mata yang menyaksikan tertuduh pertama dan tertuduh kedua mencederakan tubuh si mati. Beban yang dipikul oleh pendakwaan dengan itu adalah sangat berat dan keterangan itu hendaklah menunjukkan dengan tidak dapat dibendung bahawa tertuduh itu adalah bersalah (the evidence must point irresistibly to the guilt of the accused) (*PP v. Lin Lian Chen* [1992] 4 CLJ 2086; [1992] 1 CLJ (Rep) 285; [1992] 2 MLJ 561.

[31] Daripada keterangan ikut keadaan yang dikemukakan oleh pendakwaan, kesimpulannya tidak menunjukkan dengan tidak dapat dibendung bahawa tertuduh pertama dan tertuduh kedua yang menyebabkan kematian si mati. Prinsip "last seen together" seperti yang dihujahkan oleh TPR dengan hormatnya adalah tidak terpakai dalam kes ini. Terdapat dua orang tertuduh di dalam kes ini iaitu tertuduh pertama dan tertuduh kedua. Kejadian dikatakan berlaku di pusat asuhan tersebut. Tidak ada keterangan yang menunjukkan pada masa mana kecederaan telah pun berlaku kepada si mati. Tidak ada keterangan yang menunjukkan bagaimana berlakunya kecederaan yang dialami oleh si mati. Juga tidak ada keterangan untuk menunjukkan mana di antara tertuduh pertama dan tertuduh kedua yang hadir semasa berlakunya kecederaan kepada si mati.

[32] Pendakwaan telah gagal untuk membuktikan elemen kedua bahawa kematian si mati disebabkan oleh perbuatan tertuduh pertama dan tertuduh kedua.

[33] Pertuduhan terhadap tertuduh pertama dan tertuduh kedua adalah dibaca bersama dengan s. 34 Kanun Keseksaan. Bagi membuktikan wujudnya niat bersama di antara tertuduh pertama dan tertuduh kedua, pendakwaan perlu membuktikan terdapatnya perancangan awal di antara tertuduh pertama dan tertuduh kedua untuk melakukan kesalahan yang mereka dipertuduhkan (*Wan Yurillhami Wan Yaacob & Anor v. PP* [2010] 1 CLJ 17; [2010] 1 MLJ 749). Pendakwaan telah gagal membuktikan wujudnya niat bersama di antara tertuduh pertama dan tertuduh kedua untuk melakukan kesalahan yang mereka dipertuduhkan. Kecuali tertuduh pertama dan tertuduh kedua tinggal di pusat asuhan tersebut dan menjalankan pusat asuhan untuk mengasuh kanak-kanak, tidak ada hal keadaan-hal keadaan di dalam kes ini yang mahkamah boleh membuat inferen wujudnya niat bersama di antara tertuduh pertama dan tertuduh kedua untuk melakukan kesalahan yang mereka dipertuduhkan.

[34] Memandangkan pendakwaan gagal membuktikan elemen kedua dan niat bersama, maka tidak ada keperluan untuk saya menyentuh elemen ketiga iaitu sama ada perbuatan tertuduh pertama dan tertuduh kedua yang menyebabkan kematian si mati dilakukan di bawah mana-mana satu cabang s. 300(a), (b), (c) atau (d) Kanun Keseksaan (dengan *mens rea* dalam erti kata niat atau pengetahuan).

[35] Setelah membuat penilaian maksimum ke atas semua keterangan yang dikemukakan oleh pendakwaan, saya mendapati bahawa pendakwaan telah gagal untuk membuktikan suatu kes *prima facie* terhadap tertuduh pertama dan tertuduh kedua bagi kesalahan yang dipertuduhkan sepertimana pertuduhan. Daripada keterangan yang ada di hadapan saya sekarang, adalah tidak selamat untuk memanggil tertuduh pertama dan tertuduh kedua membela diri atas pertuduhan tersebut dan saya tidak bersedia untuk mensabitkan tertuduh pertama dan tertuduh kedua jika pembelaan dipanggil dan tertuduh pertama dan tertuduh kedua memilih untuk berdiam diri.

[36] Di atas alasan yang sama, saya juga mendapati tidak ada suatu kes *prima facie* bagi suatu kesalahan mematikan orang dengan salah yang tidak terjumlah kepada kesalahan membunuh di bawah s. 304(a) Kanun Keseksaan seperti yang dihujahkan oleh TPR.

[37] Tertuduh pertama dan tertuduh kedua adalah dilepas dan dibebaskan tanpa dipanggil untuk membela diri.